

LBRIS

We know
books

Simone St. James

Cartea Cazurilor Nerezolvate

Titlul original: *The Book of Cold Cases*

Copyright © 2022 by Simone Seguin

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte, în orice format.

Ediția de față a fost publicată prin contract cu Berkley, imprint al Penguin Publishing Group, divizie a Penguin Random House LLC.

Copyright © 2024, CRIME SCENE PRESS, pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ST. JAMES, SIMONE

Cartea Cazurilor Nerezolvate / Simone St. James ; trad. din lb. engleză de Irina Gache. - București : Crime Scene Press, 2024
ISBN 978-630-6542-57-4

I. Gache, Irina (trad.)

821.111

Coperta: CORNELIA MOTĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PREDA

Bun de tipar: APRILIE 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Simone St. James

Cartea Cazurilor Nerezolvate

traducere din limba engleză

de Irina Gache

CRIME SCENE PRESS
2024

Partea întâi

CAPITOLUL UNU

Claire Lake, Oregon

Conacul Greer se afla sus pe un deal, cu vedere spre oraș și ocean. Ca să ajungi la el din centrul orașului trebuia să lași în urmă magazinele drăguțe și cheiurile zgomotoase de pe malul mării și să conduci pe un drum care șerpuia în sus, spre stânci. Treceai prin inima Claire Lake, partea de oraș în care stăteau localnicii și unde de obicei turiștii nu ajungeau. Treceai pe lângă o rețea de magazine și blocuri joase, restaurante locale și saloane de înfrumusețare. La periferia orașului treceai pe lângă construcții mai noi, ridicate între poalele stâncilor și terenul plat de pe marginea lacului interior care dăduse numele orașului.

Terenul era prea umed și stâncos pentru a continua construcțiile, așa că proiectele mai noi se sfârșeau cu păduri și drumuri cu două benzi. De-a lungul marginii vestice a lacului erau case construite în anii '70, late și joase, din cărămidă maronie, cu pereți laterali crem și grădini îngrijite timp de peste patruzeci de ani de oameni care nu plecaseră niciodată de acolo. Dincolo de acele case, în jurul celorlalte margini ale lacului, nu erau decât drumuri neasfaltate, folosite doar de excursioniști, vânători, pescari și adolescenți care o căutau cu lumânarea. În anii '70, casele de pe malul

lacului fuseseră pentru cei în ascensiune, oamenii cu slujbe bune. Toți ceilalți locuiau în oraș. Iar dacă erai bogat, locuiai pe deal.

Drumul urca pe partea de nord a lacului. Aici, casele erau distanțate pentru intimitate, iar drumurile erau înguste și denivelate, ca și cum ar fi încercat să-i țină departe pe cei din afară. Cei bogați veniseră în Claire Lake în anii '20, când a fost creat orașul, căutând un loc pitoresc, retras și ieftin unde să ridice niște case mari. Și-au adus banii din Portland și California și s-au stabilit aici. Unele case au rămas goale după prăbușirea bursei, dar s-au umplut din nou în timpul avântului de după Al Doilea Război Mondial. Oamenii care au locuit aici au numit cartierul Arlen Heights.

Conacul Greer a fost una dintre casele originale din Arlen Heights. A fost un Frankenstein al caselor încă de când a fost construit – un stil pseudo-victorian cu acoperișuri înclinate și turle, deși pereții erau din cărămidă galbenă ca untul. Iar când Julian Greer l-a cumpărat în 1950 cu nou-moștenita avere farmaceutică, situația s-a înrăutățit. A reconstruit etajul inferior pentru a fi mai modern, cu linii drepte și lemn maro-închis. A montat, de asemenea, o serie de ferestre de-a lungul peretelui din spate pentru a deschide interiorul întunecat și mohorât al casei. Ferestrele dădeau spre peluza din spate a casei și spre ocean.

Efectul ar fi trebuit să fie de amploare, să-ți taie răsuflarea, dar, precum cea mai mare parte a vieții lui Julian, nu a funcționat conform planului. Geamurile se abureau, iar priveliștea era sumbră. Peluza era plată și fără viață, iar oceanul dincolo de stânci era agitat și rece. Julian făcuse renovările în speranța de a-și mulțumi noua soție, pe Mariana, dar, în schimb, priveliștea necruțătoare de la ferestre o neliniștea, așa că ținea draperiile trase. A decorat restul casei cu conștiinciozitate, dar fără chef, un semn prevestitor al căsniciei lor. Ceva legat de conacul Greer înăbușea râsul și

ucidea fericirea. Poate că sună dramatic, dar oricine a trăit acolo știa că era adevărat.

Până în 1975, atât Julian cât și Mariana muriseră, Julian pe podeaua bucătăriei într-o baltă de sânge, iar Mariana printre fiare contorsionate într-un accident de mașină. Casa a privit cu indifeerență cum s-au întâmplat toate astea.

În seara aceasta ploua, o ploaie torențială, rece, care venea dinspre ocean. În Arlen Heights era liniște, iar conacul Greer era cufundat în întuneric. Ploaia stropea cu putere geamurile, trăsând linii curgătoare pe ferestrele mari care dădeau spre peluză. Scheletele întunecate ale copacilor de o parte și de alta a casei se aplecau înainte și înapoi în bătaia vântului, crengile zgâriind acoperișul. Picăturile de ploaie loveau aleea goală. Casa era nemîșcată și tăcută, nepăsătoare sub vânt și apă.

Pe gazon, ceva se mișca pe suprafața ierbii. Atingerea unei urme de picior. În casă, una dintre ușile dulapurilor s-a deschis în bucătăria întunecată, scârțâind încet în liniște.

La fereastra unui dormitor a apărut o siluetă, întunecată și neclară. Poate umbra unei fețe. O amprentă de mână a atins fereastra dormitorului, palma apăsând pe sticlă. Pentru o secundă, a rămas acolo, palidă și albă, deși nu era nimeni care să o vadă.

Vântul gemea în streșină. Amprenta mâinii s-a estompat. Silueta s-a retras în întuneric. Casa era din nou neclintită.

CAPITOLUL DOI

Septembrie 2017

SHEA

Ziua dinainte să mă întâlnesc cu Beth Greer fusese o zi de marți, cu un cer cenușiu și o ploaie mărunță care-mi uda fața și-mi lăsa stropi în păr în timp ce așteptam în stația de autobuz. Era o vreme neobișnuit de caldă, iar sub balerinii mei betonul emana acel miros de ploaie pe care îl are uneori. Lângă mine stătea un bărbat îmbrăcat într-un palton, care-și butona telefonul cu o privire epuizată. De cealaltă parte a mea era o femeie cu un aer îngrijorat care tasta frenetic mesaje. Am închis ochii, inhalând mirosul de ploaie amestecat cu un iz de apă de colonie de la bărbatul de lângă mine, suprapus peste vaporii de benzină și motorină de pe stradă. Asta era viața mea.

Nu era rea. Aveam douăzeci și nouă de ani și eram divorțată. Locuiam într-un mic complex rezidențial cu clădiri de maximum patru etaje pe o încrengătură de străzi curbate care purtau numele aspirațional de Saddle Estates. În mintea mea îl numisem Singles Estates, pentru că era populat aproape în exclusivitate de eșecuri romantice ca mine, oameni care aveau nevoie de un loc unde să stea după ce și-au vândut casa matrimonială și și-au obținut jumătatea lor de bani. Bărbatul în palton era cu certitudine divorțat

și aș fi pus pariu că femeia îi scria unui puști care era la școală, în timp ce petrecea o săptămână alocată de instanță cu tatăl lui.

Divorțul meu era încă proaspăt. Nu aveam copii. Locuința mea era mică, mirosea a vopsea și conținea numai strictul necesar ca mobilier. Dar nu era cea mai rea viață pe care aș fi putut-o avea. Am știut de când aveam nouă ani că eram norocoasă să am o viață în general.

În autobuz, mi-am scos telefonul, mi-am pus căștile în urechi și am pornit cartea audio pe care o ascultam. Un thriller: o femeie în pericol, majoritatea personajelor probabil mințeau, nimic nu era chiar așa cum părea. O răsturnare de situație undeva spre final care putea sau nu să mă șocheze. Erau zeci de cărți întocmai ca asta, sute poate, și reprezentau coloana sonoră a vieții mele. Vocea femeii din căști îmi vorbea despre moarte, crimă, secrete de familie profunde, oameni în care nu poți avea încredere, minciuni care costă vieți. Dar un roman se termină întotdeauna, minciunile ies de la suprafață, iar morțile sunt explicate. Poate că unul dintre personajele negative scapă cu ceva – așa e la modă acum –, dar rămâi oricum cu un sentiment de echilibru, că lucrurile obscure ies la lumină și că persoana rea va fi, cel puțin, probabil nefericită.

Simțeam o neliniște puternică, dar în care întrezăream o notă de alinare. Îmi știam pe de rost situația: Așa-zisul meu ucigaș era în închisoare de nouăsprezece ani, șapte luni și douăzeci și șase de zile. Audierea pentru eliberare condiționată era peste șase luni.

Lucram la un cabinet medical în centrul orașului Claire Lake. Eram recepționistă, preluam apeluri, arhivam fișe, făceam programări. Când am intrat pe ușă, mi-am scos căștile din urechi și i-am zâmbit colegei, scuturându-mă de tot întunericul și de moarte.

– Zi aglomerată, mi-a spus Karen, cealaltă recepționistă, uitându-se la mine, apoi din nou în altă parte. Deschidem în douăzeci de minute.

Nu eram prietene apropiate, colega mea și cu mine, deși lucrăm aici de cinci ani. Celelalte femei erau căsătorite și aveau copii, ceea ce însemna că n-aveam mare lucru în comun de când divorțasem. Nu vorbisem cu niciuna dintre ele despre divorț, cu excepția faptului că s-a întâmplat. Și nu aveam ce adăuga la discuțiile despre creșe și programe de înot. Doctorii nu socializau cu niciuna dintre noi – veneau și plecau, așteptându-se ca mecanismul cabinetului să funcționeze fără prea multă contribuție din partea lor.

Mi-am dat jos jacheta și mi-am pus bluza bleumarin de la uniforma medicală, împingându-mi telefonul și poșeta sub birou. Probabil că-mi puteam face prieteni aici dacă încercam. Eram îndeajuns de atrăgătoare, cu păr negru lung pe care-l țineam prins, o față ovală și ochi negri. În același timp, nu aveam genul de înfățișare atât de frumoasă încât să amenințe alte femei. Eram rezervată – știam asta. Era o parte ineluctabilă a personalității mele, o tendință pe care nu o puteam opri, indiferent cât de multă terapie făceam. Nu-mi plăceau oamenii prea apropiați și nu mă pricepeam la conversație de complezență. Terapeuții mei au numit-o un mecanism de apărare; eu știam doar că face parte din mine, la fel ca înălțimea mea sau forma bărbiei.

Dar lipsa mea de sociabilitate nu era singurul motiv pentru care colegile mă evitau. Deși nu mi-au spus nimic, în prima mea săptămână de lucru se răspândise un zvon; cu toții știau cine eram, din ce scăpasem. Și cu toții știau ce făceam seara, proiectul meu secundar care îmi consuma tot timpul liber. Obsesia mea, de fapt.

Probabil că toți credeau că nu e sănătos.

Dar eu am crezut întotdeauna că crima este cea mai sănătoasă obsesie dintre toate.

– Nu-mi spune, mi-a zis la telefon Esther, sora mea. Iar hibernezi.

– Sunt bine, i-am răspuns.

Terminasem munca și eram la magazinul alimentar local, Safeway-ul din piață, la distanță de mers pe jos de Singles Estates. Mi-am pus cereale în căruț în timp ce-mi țineam telefonul la ureche cu umărul.

– Fac niște cumpărături și mă duc acasă.

– Ți-am spus să vii la cină. Will și cu mine vrem să te vedem.

– Plouă.

– E Claire Lake. Plouă tot timpul.

M-am uitat la o cutie cu lapte de migdale, întrebându-mă ce gust o avea.

– Știu că-ți faci griji pentru mine, dar sunt bine. Am doar treabă.

– Ai deja o slujbă. Website-ul nu e muncă plătită.

– Plătește destul.

Sora mea mai mare a oftat, iar sunetul m-a întristat. Chiar voiam să o văd, și pe soțul ei, Will, un avocat pe care îl plăceam mult. Esther era una dintre puținele persoane care chiar contau pentru mine și, deși mă întrista, știam că încerca din greu să mă înțeleagă. Avea propria vinovăție și traumă în legătură cu ce mi se întâmplase. Avea motivele ei să fie paranoică – să hiberneze, cum îi spunea ea. Diferența era că Esther *nu* hiberna. Avea un soț și o casă și o slujbă bună, o carieră.

– Doar spune-mi că încerci, a zis Esther. Că încerci să ieși, să faci ceva, să încerci să cunoști oameni noi.

– Sigur, am spus. Astăzi am cunoscut un bărbat cu hernie și o femeie care spunea doar că are o „problemă cu uterul”.

Pun jos laptele de migdale.

– Nu sunt sigură ce e o „problemă cu uterul” și nici nu cred că sunt curioasă.

– Dacă voiai să știi, te puteai uita în fișa ei și să afli.

– Nu mă uit niciodată în fișele pacienților, i-am spus. Știi asta. Răspund la telefoane și mă ocup de programări, nu de diagnostice. Dacă mă uit în fișa unui pacient aș putea fi concediată.

– N-are niciun sens, Shea. Nu te uiți la fișele pacienților, dar vorbești despre crime și cadavre pe internet.

M-am oprit, desprinzându-mi telefonul de umăr.

– Bine, e un punct de vedere chiar bun. Pricep asta. Dar înseamnă că, pentru a fi consecventă, ar trebui să fiu mai mult sau mai puțin băgăreată?

– Înseamnă că trăiești prea mult în propriul cap, gândești totul prea mult, a spus Esther. Înseamnă că trebuie să cunoști oameni care nu sunt pacienți, persoane reale care nu sunt victimele unei crime pe o pagină de ziar. Fă-ți prieteni. Găsește un bărbat cu care să ieși la întâlniri.

– Nu sunt încă pregătită pentru întâlniri, i-am spus. Poate curând.

– Divorțul a fost acum un an.

– Unsprezece luni.

M-am ferit de o femeie care venea din sens opus pe raionul meu, apoi am ocolit un cuplu care se uita la selecția de biscuiți.

– Nu mă opun să gălesc pe cineva. Întâlnirile în sine mă sperie. Adică, întâlnești un necunoscut și asta e tot? Poate fi oricine, poate ascunde orice.

– Shea.

– Ai idee câți criminali în serie au fost în relații cu femei singure în viața de zi cu zi? O divorțată care vrea doar companie din partea unui bărbat drăguț? Crede că a câștigat la loteria întâlnirilor și între timp el e acolo ascunzând cadavre într-o după-amiază de duminică. Și acum ar trebui să folosim aplicațiile online, unde poza cuiva s-ar putea să nici nu fie reală. Oamenii mint despre fețele lor.

– Bine, bine. Fără aplicații de dating. Momentan, fără întâlniri deloc. Înțeleg. Dar fă-ți niște prieteni, Shea. Înscrie-te la un club de carte sau într-o ligă de bowling sau ceva.

Căruțul meu era plin. M-am oprit lângă vitrinele de sticlă din fața magazinului, aruncând o privire prin parcare.

– O să mă gândesc la asta.

– Asta înseamnă nu, a spus Esther.

– Înseamnă că o să mă gândesc la asta.

Parcarea arăta ca orice parcare normală după orele de muncă, cu mașini care intrau și ieșeau. M-am uitat un moment, lăsându-mi privirea să scaneze mașinile și oamenii. Un obicei vechi. N-aș fi putut spune ce căutam, doar că mi-aș fi dat seama când l-aș fi văzut.

– Mulțumesc, soro. Vorbim mai târziu.

Mi-am plătit cumpărăturile și le-am pus în plasele de pânză pe care le adusesem cu mine. Mi-am pus plasele pe umeri și am început plimbarea spre casă prin ploaie, cu gluga hainei trasă pe cap, încercând să evit să calc în băltoace. Plimbarea spre Singles Estate m-a dus pe o stradă aglomerată, cu mașini care treceau în viteză, mă stropeau cu apă și-mi umpleau fața de gaze de eșapament. Nu era cea mai plăcută plimbare din lume, dar mi-am pus căștile și un picior în fața celui alt. Esther renunțase de mult să-mi mai spună să-mi iau o mașină. Nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Pe lângă asta, am ajuns acasă înainte să se întunece, așa că n-a trebuit să merg singură pe întuneric. Consider asta un câștig.

CAPITOLUL TREI

Septembrie 2017

SHEA

Acasă, în micul meu apartament, m-am schimbat în haine uscate, mi-am făcut un sendviș cu salată de ton și mi-am pornit laptopul.

În ciuda stresului, a incertitudinii chinuitoare, a cheltuielilor și, da, a suferinței, asta era partea bună a divorțului: aveam libertatea de a sta în sufrageria mea insuficient mobilată, în pantaloni de pijama și tricou, mâncând ton înecat în maioneză și lucrând neîntrerupt pentru restul serii. Proiectul la care lucram, obsesia timpului meu liber, era website-ul meu, Cartea Cazurilor Nerezolvate.

Nu era o carte adevărată. Era o colecție de postări și articole scrise de mine despre crime nerezolvate, cele faimoase și cele nu atât de faimoase. Site-ul includea un forum de mesaje private unde oamenii la fel de obsedați ca mine puteau să-și posteze teoriile sau noile indicii pe care le descopereau. Lansasem site-ul în urmă cu aproximativ zece ani sub formă de blog personal, un loc unde puteam posta, aproape în obscuritate, despre lucrurile care mă fascinau. Dar, de-a lungul anilor, a început să prindă o viață proprie, iar acum avea aproape două mii de membri, toți plătind

o mică taxă anuală. Uneori vindeam și reclame pe site. Baniile erau nici pe departe suficienți ca să trăiesc din ei, dar îmi permiteau să plătesc servere mai bune, ocazionale servicii profesioniste de webmaster și – cel mai important – ajutor pentru documentare.

M-am logat și am răsfoit prin noile mesaje de pe forum. Erau o conversație aprinsă despre dispariția unei fetițe din Tennessee și o alta despre o femeie din Michigan care pretindea că a fost răpită, dar nu putea oferi nicio dovadă despre asta. Cineva reînviase un subiect vechi despre Criminalul Zodiac din cauza unui podcast recent pe care-l ascultase, iar altcineva postase un link către o nouă teorie despre cazul Jon Benét Ramsey. Am citit totul și mi-am adăugat comentariile, atentă să depistez mesajele care erau inflamatorii sau jignitoare. Chiar și într-un grup închis, internetul era locul perfect pentru oamenii care voiau să se insulte între ei, iar asta necesita moderare constantă. Oamenii se puteau înfuria la fel de mult pentru o crimă veche de douăzeci de ani ca și pentru politica modernă.

Când am terminat, m-am întors la articolul la care lucram, despre o femeie din Connecticut care plecase de acasă și dispăruse, lăsându-și fiica în vârstă de doi ani singură în țarcul de joacă. Înregistrările camerelor de supraveghere au arătat-o trecând pe lângă un mall aflat la trei mile depărtare, dar cum ajunsese acolo și de ce? Își lăsase mașina pe alee. Înregistrările de pe mobil arătau un singur apel de pe telefonul femeii către 911, la patru ore după ce dispăruse. Apelul fusese întrerupt imediat ce operatorul răspunsese. Asta însemna că femeia era încă în viață atunci, încercând să ceară ajutorul? Sau folosise altcineva telefonul ei? Astea erau genul de întrebări care mă puteau face să uit de orice altceva timp de zile întregi.

Mi-am luat telefonul și l-am sunat pe Michael De Vos, detectivul privat care lucra uneori pentru mine. Să fii profan era o chestiune limitativă când scriai povestiri polițiste, iar Michael îmi era de ajutor când aveam nevoie de o analiză de la un specialist. Lucrase în cadrul poliției din Claire Lake. A răspuns imediat.

– Shea. Ești acasă? m-a întrebat el.

Michael știa multe despre paranoia mea, deși nu-i știa motivul. Nu părea că o găsește ciudată. Verifica adesea dacă eram acasă în siguranță când vorbeam.

– Am ajuns, i-am spus eu. Unde ești?

Michael era de obicei în locuri interesante. Ca detectiv privat, trăia genul de viață care ar fi fost prea mult de gestionat pentru anxietatea mea.

– Acum sunt într-o mașină parcată, a spus el, aștept pe cineva. Sunt aici de la prânz.

De fapt, părea plictisit.

– Pe cine aștepți?

– Știi că e secret.

Am simțit că zâmbesc. Tot ce făcea Michael era secret, conform spuselor lui. Cel puțin lucrurile interesante erau secrete.

– Dacă stai la o pândă plictisitoare, i-am spus, atunci ai avut timp să citești articolul pe care ți l-am trimis.

– L-am citit.

L-am auzit cum sorbea ceva. Mi l-am imaginat într-o mașină parcată la marginea unui drum undeva, cu picăturile de ploaie încețoșate curgând pe geamuri. Poate că aștepta un soț infidel sau un escroc. În mintea mea, mașina era o chestie mare, ca o cutie, din anii '70, deși eram în 2017. Michael emana aerul acela de modă veche.

Nu că ar fi fost bătrân. Din câte știam, avea undeva între 35 și 40 de ani, păr șaten-închis și ochi căprui. Majoritatea femeilor

I-ar fi considerat arătos. Femei care nu erau la fel de închise ca mine. Văzusem numai o fotografie cu el, pe care mi-o trimisese la începutul colaborării. Nu ne văzuserăm niciodată în persoană.

Nu mă simțeam în largul meu să mă întâlnesc în persoană cu bărbați ciudați.

– Ce părere ai? I-am întrebat.

– Dacă vrei să știi cum mi s-a părut articolul, a fost excelent.

Dacă vrei să știi ce părere am despre caz, atunci soțul a făcut-o. Cu ajutorul tatălui.

– Nu există dovezi, am spus eu.

– Când o vor găsi, vor exista. Fiindcă sigur e moartă.

Ceva din interiorul meu, care stătuse încolăcit strâns, s-a eliberat pentru prima oară pe ziua aceea. O iubeam pe Esther, dar nu mă înțelegea cu adevărat. Părinții noștri locuiau în Florida și cu siguranță nici ei nu mă înțelegeau. Colegii nu mă înțelegeau. Fostul meu soț nu mă înțelegea.

Michael mă înțelegea. Nu știam cum și de ce. Pur și simplu o făcea.

Nimeni din viața mea nu voia să vorbească despre chestiile astea, cu excepția lui.

– Dar ce zici despre înregistrările de la mall? I-am întrebat.

– Neconcludente. Părerea mea este că nu e ea. Ucigașii au avut noroc cu asta.

– E neobișnuit ca soțul și tatăl să lucreze împreună.

– Neobișnuit, dar nu nemaiauzit. Le va fi dificil să o țină tot așa. Unul dintre ei probabil că va face o înțelegere, renunțând la celălalt.

– Dar soțul, pe bune? Toată lumea spune că se iubeau.

– Toată lumea spune asta întotdeauna, și niciodată n-are dreptate.

– Ești un cinic, i-am spus, uitându-mă din nou prin articol în căutare de greșeli de ortografie. E bine să ai calitatea asta.

– Fosta mea soție n-ar fi de acord.

Am tăcut. Nu mai menționase până acum vreo fostă soție; de obicei nu discutam lucruri personale.

– Atunci poate să-mi sune fostul soț, am spus eu, testând terenul. Se pare că au multe în comun.

– Probabil că s-ar înțelege bine.

A făcut o pauză.

– Cred că văd ceva mișcare. Trebuie să te las. Publică articolul, e bun.

– Mulțumesc, am spus. Baftă!

După ce am închis, mi-am lăsat telefonul deoparte și am făcut un tur al locuinței, verificând dacă ușile sunt încuiate, ferestrele închise. Singles Estates avea un paznic la intrarea în complex, dar asta nu însemna mare lucru pentru mine. Oricine voia neapărat să intre putea găsi o cale. Eram la etajul al treilea – în niciun caz n-aș fi luat un apartament la parter – și aveam un sistem de securitate pentru orice eventualitate. Încuietori la ferestre, nicio ieșire de incendiu, niciun paravan ușor de deschis. Unul dintre puținele lucruri care-mi lipseau din căsnicie era prezența zilnică a unui bărbat în casă, care să țină la distanță lucrurile rele fără ca măcar să știe.

Dar nu mai aveam asta, așa că trebuia să am grijă.

Totul era la locul lui. După ce am terminat, m-am așezat din nou în fața computerului. L-am deschis și m-am logat din nou în Cartea Cazurilor Nerezolvate. Și am început călătoria în întuneric din seara aceea.